

Lapė, šniukštinėjanti nurudusių buko lapų kilimą, beieškanti triušio pėdsakų, ūmai sustingsta. Galva pakelta, ausys stačios, snukelis užlaužtas aukštyn. Po keleto akimirų apsisuka ir neria šalin. Pelėdos nutildo savo naktinį chorą, tarsi tylūs blyškūs vaiduokliai pakyla nuo šakų ir išskrenda ieškoti ramesnio girios kampelio. Tik elnių pulkelis išsilaksto triukšmingai, laužydamas pomiškio krūmų šakeles.

Kažkas juda miško tankmėmis, drumsdamas įprastinę vidurnakčio harmoniją. Šešėliai, turintys formą, turintys kūną. Šlamindami lapus, traškindami sausuolius ir brukdamiesi pro paparčių sąžalynus.

Jie renkasi giliai miško glūdumoje. Toje pačioje proskynoje kaip visuomet. Iki jų čia rinkdavosi jų protėviai nuo pat tų laikų, kai gimė legendos. Keistas sambūris. Visi apsilikę juodais drabužiais, galvas apsitaisę žvėrių atributais, tarsi būtų gimę nežvelgiamose girių gelmėse: vaizdas tarsi iš viduramžių medžio raižinio ar niūrios pasakos, skirtos išdykusiems vaikams gąsdinti. Šiuolaikiniame pasaulyje, kupiname užimtumo, bėgsmo ir virtualaus bendravimo, jie atrodo kaip kažkas netikro. Bet čia, tarp medžių šakų, slapstančių žemę nuo mėnulio ir žvaigždžių spindesio, viskas priešingai: tai šiuolaikinis pasaulis atrodo tarsi pasaka — svetimas ir neįtikimas.

Netoliese senolis sėdi savo kabinete miške — pertvarkytame namelyje, apsuptame apsamanojusių medžių.

Namelio durys atviros gamtos gaivalams. Užslinkus nakties tamsai, ore tvyro žvarba. Ji išliaužia pro atviras duris, šiurena popierius ant stalo.

Priešais senį ant stalo guli vieniša juoda plunksna, kurią judina vėjas. Senis nekreipia į ją jokio dėmesio.

Jis nekreipia į ją dėmesio todėl, kad yra negyvas.

2025 METŲ BIRŽELIS, ATIDARYMO VAKARAS

BELA

Nūnai Dvaro, vadinamo „naujuoju Dorseto pakrantės deimantu“, atidarymo vakaras. Vaizdas nepriylgstamas: žemai papėdėje dunksantis vandenynas, smaragdinės vejės, besidriekiančios iki skardžio pakraščio, Oveno Dekrio suprojektuotas „Begalybės baseinas“. Kitapus nei vandenynas tvyro visai kitas pasaulis. Išsyk už pagrindinio pastato kiek akis užmato driekiasi tankaus pirmųščio miško gaurai; rūmus, pagrindinį Dvaro pastatą, svečiai gali pasiekti žvyruotais takeliais, vinguruojančiais tarp jiems skirtų „miško trobelių“. Viena iš jų — maniškė.

Uždarau duris ir einu ten, kur girdėti muzikos garsai ir juokas, sklindantys violetinėje prieblandoje, kur aidi tostai, miško pakraštyje pasitinkant vis naujus svečius. Įžengiu į elegantiškai įrengtą miško grotą. Ant medžių šakų kybo šimtai žibintų. Arfa skambina tikra gyva arfininkė. Ant samanų šen bei ten bohemiskai atsainiai pamėtyta senoviškų kilimėlių ir didžiulių fotelių-pagalvių. Prisėdu ant vieno iš jų ir gurksteliu „Miškų dvasis“ kokteilio, kurį man pristatė kaip „vietinės gamybos beržų trauktinės ir džino su rozmariniais mišinį“.

Kiti svečiai slampinėja kas sau, plepūs ir apsvaigę savaitgalio laukimu — saulėto savaitgalio prie jūros, kai nereikia užsiimti niekuo kitu, tik valgyti, gerti, maudytis ir pramogauti.

Daugelis iš jų, regis, pažįsta vienas kitą: vaikštinėdami garsiais šūksniais pasveikina ūmai pastebėtą seną bičiulį; kiti, sėdėdami pusiaugula ant kilimėlių, kviečia pažįstamus prisijungti prie jų. Atmosfera kupina atsipalaidavimo, nors ir paženklinta subtiliu socialinės konkurencijos prieskoniu.

Niekam nereikia vienur kitur išdėliotų minkštutėlių vilnonių antklodžių — nors saulė jau leidžiasi, oras dar toks šiltas, kad komfortui užtikrinti visiškai pakanka medvilninių marškinėlių (kuriais beveik visi ir vilki). Ore tvyro besiantinančios karščio bangos nuojauta.

Pačiame centre it pasakų karalienė — kaip Titanija savajame miško soste — sėdi Dvaro savininkė Frančeska Medouz. Ji apsigobusi blyškiai rožine permatomo šilko suknia vienu apnuogintu petimi; kone visą jos nugarą dengia banguojantys plaukai, o veidas spindi žvakių šviesoje. *Tai mano svajonės kulminacija*, — taip viename straipsnyje pareiškė ji žurnalistui. — *Aš tokia sujaudinta, galėdama pasidalyti šia vieta su visais*. Na, bent jau su visais tais, kurie išgali už tai susimokėti. Bet argi verta ieškoti tokių niekingų priekabių?

Apsišvalgau aplinkui. Mano manymu, tai tikrai idiliška vietelė atvykus poroje arba su didesne kompanija savaitgaliui pasislėpti nuo miesto šurmulio. Gal tik man asmeniškai ji nėra tokia jau miela ir drauginga.

Laukiu, kol į galvą stuktelės alkoholis, o mano žvilgsnis klajoja tarp vis gilėjančių medžių šešėlių, pakyla prie banguojančių skarotų šakų „lubų“, apšviestų nuo jų nukarusiais žibintais, tuomet peršoka prie mano drabužių: lininiai, taip, bet su iškalbingomis raukšlėmis, bylojančiomis, kad jie ką tik ištraukti iš lagamino. Tačiau prie vieno objekto akys grįžta vėl ir vėl, ir aš nieko negaliu padaryti — tai Frančeskos Medouz veidas. Ji atrodo taip dzenbudistiškai. Tokia suknistai palaiminga.

Staiga giliai miške pasigirsta sambrūzdžio garsai. Frančes-

kos žvilgsnis nukrypsta ta kryptimi. Svečiai nutyla ir sužiūra į prieblandą. Arfininkė liaujasi skambinusi.

Po kelių akimirų į grotą siūbteli ateivių pulkelis. Apsirengusių ne lininiais drabužiais. Jie apdriškę, apsiavę kelioniniais batais. Daugiausia moterys, keletas su auskarais ir tatuiruotėmis; pro juodai dažytus plaukus prasimuša žilstelėjusios šaknys. Frančeska Medouz nesujuda, šypsena jos veide neišblėsta. Bet viena iš personalo — smulki blondinė baltais marškinėliais ir aukštakulniais bateliais, tikriausiai vadybininkė — žengia jų link, tarsi gavusi nebylią komandą. Ji kažką taria ateiviams — negarsiai, murmendama. Bet akivaizdu, kad apiplyšėlių gaujos lyderei jos žodžiai nėra motais.

— Man ant viso to nusispjaut, — sako ji. — Ši vieta nuo amžių buvo visų nuosavybė, daug anksčiau, nei pastatytas šis namas. Tai *jūs* esate įsibrovėliai. Vietiniai žmonės visuomet laisvai vaikščiojo šiais miškais... Naudojosi jų mediena, flora ir fauna. Ši vieta yra unikalus geografinių linijų susikirtimo taškas. Atskirti žmonės nuo žemės — nuo *jų* žemės — tai yra, pasielgti taip, kaip padarėte jūs, yra blogis. Tai panašu į žmogžudystę.

Ji pažvelgia virš moters galvos tiesiai į Frančeską Medouz ir sušunka:

— Aš, beje, kalbuosi su tavimi! Man nerūpi, kokį kyšį ir kokia forma sumokėjai savivaldybei. Kalbant apie mus, šie miškai priklauso *mums* labiau, nei kada nors priklausys tau. Taigi, arba jūs leidžiate mums čia laisvai judėti, arba mes *tikrai* surengsim performansą. Tai kaip darysime?

Personalo viršininkė neryžtingai žengteli atgal. Sekundės dalį dirsteli į savininkę ir sulaukia vos pastebimo auksaplaukės Frančeskos Medouz galvos linktelėjimo. Tuomet įsibrovėlių atamanė kažką tyliai pasako mažai savo komandai. Po trumpos pauzės pulkelis žengia pirmyn. Tiesiai per proskyną, su panieka dairydami aplink. Paliesti jų nirtulingo žvilgsnio jėgos, pato-

giai įsitaisę svečiai atsisėda šiek tiek tiesiau, pasitaiso susiglamžiusius drabužius. Viena iš įsibrovėlių batu nuspiria kokteilio taurę, ir gauja nužygiuoja tolyn, lydima dūžtančio stiklo garso.

Arfininkė vėl ima skambinti, barmenas paima į rankas kokteilių maišytuvą.

Bet aš jaučiu, jog viskas nebe taip, kaip buvo. Atmosfera kažki kaip pasikeitė.

DIENA PO SAULĖGRĮŽOS

Žvejybinis laivelis išplaukia prieš pat aušrą; jo putų brydė sidabru spindi halogeninių žibintų šviesoje. Žvejai plaukia į gilius vandenį, plačiu lanku aplenkdami Milžino Ranką — penkias kalkakmenio uolas, styrančias vandenyje kiek atokiau nuo pakrantės skardžio tarsi keturi didžiulės rankos pirštai ir nykštys. Šiuotarp šiek tiek prieš penktą valandą ryto. Brėkšta bemaž anksčiausio saulėtekio diena: iškart po saulėgrįžos — pati ilgiausia diena metuose.

Violetinis dangaus skliautas jau eina rausvyn. Vis dėlto kažkas šį rytą kitaip nei įprastai. Danguje išryškėjo antra žaros aureolė, tarytum saulė tekėtų ne tik rytuose, bet ir vakaruose, viršum sausumos. Skliautas ten nutaškytas nirtulingo raudonumo potėpiais.

Vėliau jie patvirtins, kad netgi per geroką gabalą atitolę nuo kranto jautė nuo tos pusės alsuojantį karštį. Karštas žaros alsavimas svilino jų sprandus tarsi antros saulės skleidžiama šiluma.

— Kas tai per žara? — pirmasis ją pastebėjęs žvejys atkreipia savo kaimyno dėmesį.

— Kur, kur?

— Štai ten: pažiūrėk virš skardžio.

Dabar ir kiti žvejai sužiūra ta kryptimi.

— Tai ne žara. Tai... *Kas* tai? O, velniava.

— Tai gaisras.

— kažkas dega. Pačioje jūros pakrantėje.

Vėjui dvelktelėjus nuo kranto, jų šnerves pasiekia ir dūmų kvapas. Ore plevena vėjų atneštos suodžių draiskanos; jos sukuriuoja aplink laivelį, sėda ant jo denio ir leidžiasi ant bangų.

— Jėzau. Tai juk pastatas.

— Tai tas... Tas viešbutis, kur ką tik atsidarė. Dvaras.

Žvejai išjungia motorą. Laivelis sustoja, ir jie stebeilija į krantą. Kurį laiką visi tyli, pašiurpę ir sujaudinti reginio.

Vienas iš žvejų išsitraukia žiūronus. Kitas — mobilųjį telefoną.

— Siaubingas vaizdelis, — taria jis, padarydamas keletą nuotraukų. — Kokių dalykų jie prikrėtė. Atrodo, kad tai teisingas atlygis.

Trečias žvejys stveria telefoną jam iš rankų.

— Nefotografuok, bičiuli. Ten gali būti negyvų žmonių. Nekaltų žmonių... Personalo narių... Vietinių gyventojų...

Likę žvejai nutyla, suvokę tokios galimybės realumą. Visi stebi dūmus, jų debesys pilkais tumulais ima kilti į dangų. Stiprėja gailus degėsių tvaikas, aštriai kerpantis šnerves kažkur gilumoje.

Vienas iš vyrų telefonu paskambina policijai.

Šviesos intensyvumas vėl ima kisti. Dūmai plinta tarsi į vandenį šliūkstelėtas rašalas, rydami melsvai baltą ankstyvo ryto spindesį, temdydami ką tik patekėjusią saulę. Regis, grįžta nakties tamsuma, tarytumei žydrą dangų kažkas būtų užklojęs tamsia antklode. Tarsi tai, kas vyksta ant pakrantės skardžio, būtų atšaukę ryto aušrą.

ATIDARYMO VAKARAS

EDIS

Jau beveik vidurnaktis. Mano pamaina tuoj baigsis. Visi svečiai tebekilnoja sutiktuvių taures lauko grotoje, taigi viešbučio bare tuščia. Dėliuju taures nuo padėklo į lentynas ir per ausines klausausi Ritos Ora. Vaikinai iš regbio komandos šaipydavosi iš mano muzikinio skonio, bet „I'll Be Here“ tikrai padeda man pakilti viršum kalnų nešvarių lėkščių bei taurių, kurios vis teka ir teka nenutrūkstama srove iš „Jūros šukės“ (viesbučio restorano) ir kurias man tenka nuolat krauti iš padėklų į plautuvę, plauti ir dėti į lentynas. Mačiau maistą, nešamą iš virtuvės į restoraną: jis atrodė nuostabiai. Na, o dabar atrodo taip, tarsi būtų kiaulių édalas. Aš alkanas, tačiau bent kąsnelį įsidėti į burną pagunda nekyla.

Tai mano pirmoji tikra pamaina, kai viesbutyje pilna svečių. Dar neįvaldžiau lanksčios žarnos antgalio laikiklio, todėl sugebėjau dukart apsilaistyti batus. Visas personalas šičia, Dvare, dèvi sportinius batelius, nes atmosfera neįpareigojanti, spinduliuojanti relaksaciją. Bet tie jų bateliai yra „Common Projects“ firmos, kurių jokių būdu neįpirkčiau, nes jų kaina triskart pranoksta mano savaitės uždarbį.

Ūmai krūpteliu — kažkas kilsteli vieną ausinę nuo mano ausies. Bet tai tik Rabė, mano kolegė, dirbanti registratūros priimamajame.

— Ei, Edi? Eime, gurkštelkim kokakolos.

Kyšteliu ranką į šaldytuvą ir paduodu jai buteliuką.

— Reikia šiek tiek kofeino. Nukamavo ta priklijuota šypseną kiaurą dieną.

Rabė atvyko iš Londono. Daugelį geriausiai apmokamų darbų su klientais išgraibstė panašūs į ją nevietiniai su patirtimi (ji yra dirbusi Čilterno gaisrinės pastate įkurtame restorane Londone) ir „teisingu“ akcentu.

Įeina vaikinai, vilkintis blausiai avietinės spalvos marškinėliais ir avintis ištaigingais sportiniais bateliais.

— Turi čia dvidešimt penkių laipsnių „Macallan“? — Jis užmeta akį į lentyną man už nugaros. — Tik aštuoniolikos? O ne.

Susierzinęs demonstruoja akivaizdų nusivylimą. Rabė čiulp-teli iš savo kokakolos buteliuko. Kai jo nebematyti, taria:

— Ar tau neatrodo, kad yra vyrų, kurių visa asmenybė sutelpa į žodį „mulkis“? — Ji gurkšteli dar gurkšnelį. — Ir manau, kad dauguma jų šį savaitgalį susirinko čia pas mus.

Rabė yra viena iš vos keleto nebaltaodžių čionykščio personalo narių — jos tėtis atvykęs iš Trinidado. Kai būna be uniformos, dėvi ilgą odinį apsiaustą ir mažus „Matrica“ stiliaus akinukus tamsintais stiklais; man ji per graži ir per šauni, kad pats drįsčiau kalbinti, bet ji dar ir labai maloni bei turi iniciatyvos — netrukus Ekseterio koledže ketina pradėti anglų kalbos magistro studijas. Tačiau ji tikrai nebus linkusi žavėtis vaikiniais iš Dorseto provincijos, iš kurių kiekvienas keliomis myliomis už ją storesnis, taigi aš neturiu jokių šansų jos atžvilgiu groti pirmu smuiku.

Rabė išėjus, įsijungiu muziką ir, pasinėręs į ritmą, vėl imu dėlioti indaplovėn taures aukštomis kojelėmis, bokalus, martinio ir šampano stiklus. Dirbdamas sugalvoju nedidelį žaidimėlį: pagal kvapą ir likučio spalvą stengiuosi atspėti kokteilio pavadinimą. Gal skamba kvailai, bet tai interpretuoju kaip profesinės praktikos seansą. Mano manymu, geras barmenas turi gebėti pagal kvapą atpažinti gėrimą. Vidinio baro firmi-

nis kokteilis yra „Dvaro makalas“: greipfrutų sultys, imbieras, degtinė ir šlakelis kanapių aliejaus. To gero čia, regis, dedama į viską.

Pasirodo, darbas vasarą tėčio ūkyje nepadaro tavęs vertu kam nors kitam nei indams plauti. Bet juk kiekvienam reikia nuo kažko pradėti, tiesa? Ir jei aš, personalo viršininkės Mišelės žodžiais, „gerai užsirekomenduosiu“ per artimiausias porą dienų, ji man leis dirbti šeštadienio fiestoje, nešioti gėrimus ir visa kita. Noriu tapti barmenu, išvykti iš Tomės ir pradėti naują gyvenimą Londone. Tam tikra prasme kelio saugyslės trauma man atvėrė naujas galimybes. Aukštesnėje lygoje, į kurią patekome, žaisti regbio jau nebenorėjau. Tai jau nebebuvo smagi pramoga; jčiau pernelyg didelį psichologinį spaudimą. Bet nesinori ir stoti į univerą. Ir tikrai nenoriu gyventi savo tėčio gyvenimą, nenoriu perimti jo ūkio. Tam buvo sutvertas mano brolis.

Akies krašteliu pastebiu judesį. Vos susilaikau nesusikeičkęs, kai prieblandoje pastebiu figūrą, besiartinančią prie baro. Iš kur ji išdygo? Priėjusi sustoja žibintų šviesoje.

— Sveiki, — taria. — Gal būtų galima martinio?

Ji visa dvelkia Londonu ir pinigais. Blondinė, rausvai padažytomis lūpomis, skleidžianti dūmų ir brangių kvėpalų aromatą. Turinti metų. Ne mamos amžiaus, bet tikrai daug vyresnė už mane. Tačiau patrauklaus veido, natūraliais dailiais antakiais. Šiais laikais pilnos gatvės tų siaubingų pieštinių antakių. Mano buvusi draugė Dilaila taip pat perėjo stadiją, kai kasdien juos piešdavo plonu žymekliu sau ant kaktos.

Nusišluostau į džinsus drėgnas plaštakas ir atsikrenkščiu. Man draudžiama gaminti gėrimus. Jei Mišelė pamatytų...

Bet šito prisipažinti neketinu. Negaliu prisiversti pasakyti šiai moteriai, kad esu tik vaikas, kuris plauna indus.

— Eee... Su džinu ar su degtine? — teiraujosi.

— O kurį variantą pasiūlytumėt jūs?

Argi tokia moteris kaip ji neturėtų pati puikiausiai žinoti savo pomėgius? Atidžiau į ją išžiūrėjęs pastebiu, kad jos elgsenoje kažkas nervingo. Kurį laiką ji varto tarp pirštų servetėlių laikiklį, tuomet išsitraukia servetėlę ir ima instinktyviai plėšyti į siauras nelygias juosteles. Dar kartą krenkšteliu.

— Na, tai priklauso nuo pomėgių, — neryžtingai tariau.

Siekdamas atrodyti labiau pasitikįs savimi, panaudoju frazę, kurią nugirdau iš vyriausiojo barmeno Luiso.

— Bet jei norite grynai mano nuomonės, nugalėtojas šiuo atveju būtų džinas, — stengiuosi kalbėti atsainiai, tarsi tokius kokteilius kiekvieną dieną daryčiau šimtais. — Jums „drumstą“ ar „suktą“?

Ji nusišypso bemaž dėkinga, kad išvadavau nuo prievolės rinktis.

— Tada su džinu. Pasitikiu jumis. Du martinio su džinu, prašyčiau. O ką reiškia „drumstas“?

Aš rausteliu. Tikiuosi, apšvietimas nepakankamai skaistus, jog ji tai pastebėtų.

— Eee... Tai reiškia, kad į jį įpilama alyvuogių sūrymo.

— Tada drumsto.

Ar ji flirtuoja? Dilaila visuomet sakydavo, kad aš absoliučiai neišmanau merginų psichologijos: „Vardan švento šūdo, Edi. Prie tavęs prieina mergina, liūliuodama papais, sėdi apžergusi tau kelius, o tu paskui man sakai: „O ta Dženė visai draugiška, ką?“

— Du drumsto martinio su džinu, tučtuojau bus padaryta, — tariau kaip galėdamas tvirčiau.

Ar mano balsas neskamba kaip gaidžio? Kaip vakarinio pakraščio ūkininko sūnaus, apsimetančio tuo, kuo jis nėra? Na, turbūt šis apsimetinėjimas ir parodo mane tokį, koks esu iš tikrųjų.

— Žinote ką?

Ji nuslysta nuo baro kėdės. Yra žemesnė, nei man išsyrk pasirodė, bet, tiesą pasakius, aš juk aukštesnis beveik už visus.

— Gal galėtumėte juos atnešti į mano kambarį? — paprašo. — Aš apsistojusi miško trobelės apartamentuose...

Ji rankinėje sužvejoja raktą ir pasitikrina numerį.

— Vienuoliktas. Tas, kur arčiausiai miško.

— Eee...

Svarstau, kaip čia sureagavus. Jei Mišelė mane užkluptų einantį į svečių namelį, tikriausiai nužudytų. Vakar Rabė man pareiškė, jog Mišelė „turi pamišusias Lizos Truss* akis ir su ja verčiau nesikivirčyti. Ji papjaus tavo miegantį“.

— Būčiau labai dėkinga, — sako viešnia ir trumpai šypteli.

Jos šypsenoje galima įžvelgti maldavimo atspalvį.

Svečias visada teisus. Mišelė šią mintį mums įkalė į galvas paskutiniąją apmokymų savaitę. Ypač tai pasakytina apie svečius, atvykstančius į tokias vietas kaip ši.

— Žinoma, — tariau jai. — Tuoju atiesiu.

Po dešimties minučių pasibeldžiu į miško trobelės, pažymėtos vienuoliktuoju numeriu, duris. Eiti iki trobelių žibintais nušviestais žvyro takeliais su gėrimų padėklų, ypač įdėmiai dairantis Mišelės, pašėlusiai prailgsta. Sveikinimo tostai tikriausiai išsisėmė: muzika nebegroja, balsų nebegirdėti; vien pelėdų ūbavimai ir vėjo šlamesys lapuose. Trobelė pati tolimiausia nuo pagrindinio pastato, prisiglaudusi po medžių šakomis ir jų apglėbta — atrodo, tarsi šios mėgintų ją įsitraukti gilyn į miško glūdumą. Aš ir už pinigų čia nemiegočiau.

Šie apartamentai vadinami „trobelėmis“, nes turtingi žmo-

* Britų politikė, 2022 metais trumpai ėjusi ministrės pirmininkės pareigas.

nės mėgsta apsimesti, jog gyvena asketiškai, nors iš tiesų jie yra prisodrinti išskirtinės prabangos, aprūpinti privačiais lauko baseiniais ir „lietaus dušo“ sistemomis. Tai pigiausi apartamentai, be vaizdo į jūrą, kuri turi miško nameliai ant skardžio kitapus Dvaro. Žinoma, jie pigūs tik palyginti su kitais. Naujai rengiami apartamentai — „nameliai medžiuose“, — manau, bus skirti turtingiems žmonėms, ieškantiems panašių potyrių, tačiau mėgstantiems miegoti per keletą pėdų virš žemės.

— Sveiki, — taria viešnia atidarydama duris. — Jūs greitas.

Kažkas drumsto girdėti jos kimtelėjusiam balse, tarsi Naidžela kalbėtų apie dešreles ar lydytą sviestą (mudu su mama mėgdavome drauge žiūrėti maisto gamybos šou; Naidžela buvo mano pirmoji karšta meilė). Jos lūpų dažai užtepti kiek nerūpestingai; ji jau spėjusi nusiauti batelius.

Knieti atsakyti ką nors šaunaus ar protingo, bet tesugebu išstenėti:

— Et, menkniekis.

— Gal padėtumėt gėrimus štai tenai? — ji atveria duris į kambarį. — Užeikite.

Mikliai nusiaudamas įmirkusius batus (šio pratimo negailestingomis treniruotėmis mane išmokė mama), slapčiomis dairausi aplink. Lig šiol dar nėra sykio nesu lankęsis jokiuose svečių apartamentuose. Nežinau, ko turėčiau tikėtis, bet viskas dar prašmatniau, nei įsivaizdavau. Kambarėlis mažas, bet jo gale stovi didžiulė baltai paklota lova su baldakimu, jos kojūgalyje pora fotelių tamsiai žalio šilko apmušalais, o tarp šių — stiklinis kavos stalelis auksuotu rėmu. Faktas, kad visa tai yra mediniame namelyje, dar sustiprina baldų įspūdį. Jie tiesiog *kvepia* pinigais, lygiai kaip ir visa kita Dvaro įranga. Ir skleidžia savo unikalų „kvapo parašą“. Rabė sako, kad šis kvapas jai kelia migreną.

Pastatau padėklą ant kavos staliuko. Tikiuosi, kad antrajai

martinio taurei iš už kampo išdygs vyras, draugas ar kažkas panašaus, bet kito žmogaus kambaryje nematyti. Viešnia įsitaiso fotelyje ir paima vieną taurę. Matyt, lauke pakilo vėjas, nes į langus ėmė skrebeni medžių šakos.

— O kita taurė? — pasiteirauju. — Ar ją palikti čia?

Truputį delsiu, nes tai galbūt mano pirmasis — ir vienintelis — šansas gauti arbatpinigių.

— Šioji skirta jums, — taria ji.

— Eee...

Aš jau dabar jaučiuosi peržengęs liniją, bet numanau, kad priimti šį pasiūlymą — tai nutolti nuo jos kelis tūkstančius mylių. — Aš ne...

— Dabar beveik vidurnaktis. Bare nieko nebėra. Niekas jūsų pasiūlymą nepastebės. Palaikysite man draugiją? — klausia ji ir paplekšnoja į krėslą šalimais.

Jos pastarasis sakinyš nuskambėjo kažkaip keistai. Moters balso tembras pasikeitė. Ji pasirodė tarsi... kokia? Vieniša? Įsibaiminusi? Nenorinti būti čia palikta viena? Atsisėdu ant paties fotelio kraštelio, bet jaučiuosi labai nejaukiai.

Į stogą vėl suskrebena šakos, ir aš pastebiu, kaip ji krūpteli.

— Tai buvo paskutinis likęs laisvas kambarys, — sako ji. — Užsisakiau ir nepagalvojau, kaip čia jausiuosi viena naktį.

Mano pamaina, tiesą pasakius, jau tuoj baigsis. Ir, deja, nesu įvaldęs meno pasakyti ne. Situacija man netikėta. Juk daugelis žmonių, apsistojančių tokiuose apartamentuose, yra prie to pripratę ir moka bei mėgsta tvarkytis savarankiškai.

Ji nevikriai paima martinio taurę; keli gėrimo lašai šliūkšteli per kraštelį.

— Oi! — nervingai susijuokia ir gurkšteli. — Jūs buvote teisus.

Aš sumirksiu nesuprasdamas, ką ji turi omenyje.

— Atleiskit?

— Džinas laimi prieš degtinę. Apie gėrimą. Paragaukite savojo.

Aš gurkšteliu, nes, kaip ir minėjau, nemoku pasakyti ne. Peržengta dar viena linija: gerai sukiesi, Edi. Gėrimas atrodo lengvesnis, nei yra iš tikrųjų; apima lengvas svaigulys, tarsi pirmą kartą pasigėrus. Man netgi sunku pasakyti, ar kokteilis geras, ar ne, bet viešnia atrodo patenkinta, taigi aš pajuntu pasididžiavimą savimi. Be to, alyvuogių komponentas suteikia kokteiliui „profesionalumo“.

— Koks, sakėte, jūsų vardas?

— Edis.

— Ką gi, sveiki, Edi. Aš Bela. Taigi... Jūs tikriausiai vietinis? Jūsų akcentas...

— A, taip. Esu iš šių vietų.

Nesirengiu sakyti, kad atvykau iš ūkio kitame šio kelio gale, nes jau girdėjau porą svečių besiskundžiant dėl šių vietą pasiekiančios smarvės. Personalas taip pat randa progų patraukti jį per dantį: tai pagrindinė priežastis, dėl kurios savo kilmę slepiu ir nuo daugelio čia dirbančių žmonių.

Moteris mane įdėmiai stebi, sakytum mėgintų kažką išsiaiškinti. Juntu, kaip vėl imu rausti.

— Atleiskite, — taria ji, tarsi tik dabar susivokusi, kad stebi mane.

Nusigręžia ir vėl paima į rankas taurę.

Anapus namelio sienų pasigirsta balsas. Tai aimana. Bet juk ne tai, apie ką aš manau, tiesa? Juntu, kaip mano raudonis tirštėja; patenkintas esu tik tuo, kad apšvietimas trobelėje prislopintas. Daug dalykų Dvare yra tikras tobulumo įsikūnijimas — bet vargu ar tai tinka kalbant apie garso izoliaciją miško trobelėse. Vėl garsas: spiegame... Tuomet vėl aimana. O Dieve. Tik ne tai. Kažkur visai šalimais — galbūt vos už keleto metrų

nuo trobelės — kažkas užsiima pilno garso seksu pagal *Porn-Hub* pavyzdį.

Nežinau, kur dėti savo veidą. Netikėtai viešnia nusikvatoja, ir jos juokas man suteikia palengvėjimą, nes galiu nusikvatoti drauge su ja ir apsimesti, kad nesu visiškai sutrikęs. Kai juoko banga pagaliau išsisemia, nebesugalvoju, ką čia pasakius. Galbūt nesugalvoja ir ji, nes tylą tęsiasi tol, kol sustingsta ir į ją tampa labai sunku įsprausti žodį. Pasigirsta dar keletas aiktelėjimų, tuomet — ritmiškas dunksėjimas. Labiau susigūžti savyje man jau nebeįmanoma. Tyla trobelėje, palyginti su vyksmu išorėje, pasidaro tiesiog apčiuopiama.

— Tiesą pasakius, nelabai suprantu, ką aš čia veikiu, — staiga sumurma ji beveik taip, tarytum kalbėtusi pati su savimi.

— Ką, šiame kambaryje?

Juk ji čia ne viena, o mes dviese.

— Ne... Turiu omenyje, Dvarą. Na, suprantat, užsisakiau šią vietą impulsyviai. — Moteris, atrodo, apimta nerimo. Gal net... baimės? — O dabar... Na, dabar, kai aš čia, svarstau, ar tai buvo tokia jau gera idėja, — ji staiga nutyla. — Ai, mėšlas, atleiskit. Šneku be ryšio. Turbūt veikia martinis.

Bet girta ji neatrodo. Tik įsitempusi.

Nenučiuokiu, kuo ši idėja tokia jau bloga — galimybė tris paras praleisti tokioje vietoje... Kur visas rūpestis — pasirinkti, kur eisi: į baseiną ar į paplūdimį, ir ką valgysi pusryčiams. Turtingų žmonių rūpesčiai. Rabė sako, kad tokie žmonės viską sugeba paversti drama, nes kai gyvenime neturi realių sunkumų, juos susikuri pats.

— Na... Man atrodo, jog tai puiki vieta savaitgaliui? — mėginu paprieštarauti.

— Taip, — sako ji. — Na, manau, bent jau turėtų būti. Jei... — moteris vėl nutyla ir nusišypso. — Man tikrai atrodo,

kad esu šiek tiek apsvaigusi. — Ji kilsteli martinio taurę. — Tai pavojingas skystis!

Ir, nepaisydama savo pačios perspėjimo, priglaudžia taurę prie lūpų ir ilgokai gurkšnoja.

Kai vėl nukreipiu žvilgsnį į ją, pamatau taip įdėmiai žvelgiant į mane, kad nebežinau, ką daryti su savo veidu.

— Atleiskit, — taria ji. — Jumyse yra kažkas, kas man pri-
mena apie... — ji nutyla ir kilsteli ranką. — Galbūt jūsų burna.
Šis jos išlinkis.

Ji pirštu perbraukia per mano viršutinės lūpos išorinį kraš-
tą. Pajuntu, kaip oda nubėga skruzdėlės. Nejuo ji siekia manęs?
Ar aš nesapnuoju?

Iš gretimo namelio vėl pasigirsta vaitojimas.

Nežinia, kiek laiko praėjo nuo tos dienos, kai paskutinį
kartą mylėjausi. Ūmai netgi išoriniai sekso garsai tampa stimu-
liuojančiais veiksniais.

Jai iš burnos jaučiu sklindant alkoholio kvapą. Ji dailaus
sudėjimo — nesvarbu, kad vyresnė. Kažkas tiek joje pačioje,
tiek aplinkybėse yra intensyvaus ir tuo pat metu labai karšto.

Ji man nusišypso — bet ne taip, kaip anksčiau, kai mudu
kvatojomės klausydamiesi išorės garsų. Aš taip pat atsakau šyp-
sena.

Nežinia kokių būdu atsiduriame vienas šalia kito.

Žinau, kas tuojau įvyks, bet vis dar negaliu iki galo patikėti.

Ir tuomet tai prasideda. Ji ima bučiuoti mane. Arba, tiks-
liau, mes bučiuojamės... Nes aš tikrai atsakau į jos bučinius. Ar
esu pasirengęs eiti iki galo? Na, mano bičiulis kietas. Bet juk
man devyniolika metų, tad kietą jį padaro kas tik nori.

Tačiau... Tam tikras aspektas verčia jaustis nejaukiai. Ar
ketinu miegoti su viešnia vien todėl, kad esu per mandagus, jog
pasakyčiau ne? Lig šiol mylėjausi tik su viena moterimi. Ar tai
reiškia, kad turėčiau laikyti save niekam vertu? Kai mudu su

Dilaila išsiskyrėme, ji pareiškė, esą „kas antrą kartą imituodavo orgazmą“. Mintys apie tai lenda į galvą gerokai įkyriau nei norėtusi.

Užsimerkiu ir mėginu savyje „išjungti“ Dilailą. Galop viskas baigiasi. Ji atsitraukia nuo manęs, aš atveriu akis.

Bela žvelgia į mane. Susidaro įspūdis, kad ji nustebusi mane matydama, nes tikėjosi išvysti kažką kitą.

— O, velnias, — sako po keleto sekundžių. — Aš... O Dieve, labai atsiprašau. Turiu nueiti... Hm... Turiu eiti į vonią.

Atsikėlusį šiek tiek susvirduliuoja, ir man topteli, kad ji apsvaigusi galbūt labiau nei tik „truputį“. Jai dingus už vonios kambario durų, atkreipiu dėmesį į pusiau nugertą putojančio vyno butelį ant naktinio stalelio.

Sėdžiu šiame ištaigingame kambaryje laukdamas, kol mano bičiulis praras savo tonusą, ir galvoju, ką daryti toliau. Pasakyti, jog jaučiuosi nejaukiai, reiškia nieko nepasakyti. Jei ji girta, o aš ne... Tai reiškia, kad mano prastoki popieriai, tiesa? Labai, labai ne kažkas.

Man tesinori vieno — kuo greičiau dingti iš čia. Galėčiau tą lengvai padaryti, kol ji tebėra vonioje. Tačiau būtų itin storžieviška. Ir gali sukomplicuoti reikalus, jei, na, tarkim, šiuo veiksmu įsirašyčiau į jos priešų kategoriją. Mažų mažiausiai ji gali mane išmesti iš darbo pačią pirmąją mano tikrosios tarnybos dieną.

Atsistojęs žengteliu kambario durų link ir sugebu užkliūti už spintelės. Nuo jos ant grindų šlepteli segtuvas, iš kurio pažy-
ra popieriaus lapeliai. Velniai griebtų. Parklumpu keturiomis ir imu šluoti popierėlius į aplanką, bet išsyk sustoju. Tai straipsniai, žurnalų ir laikraščių iškarpos. Ir viskas, regis, vien tik apie Frančeską Medouz, Dvaro viršininę. Begalė straipsnių ir straipsnelių. Viename aprašoma prieš porą mėnesių įvykusi jos santuoka su architektu Ovenu Dekriu. Kito straipsnio pradžioje

cituojama pati Frančeska: *Svajojau sukurti savo svečiams tokią vietą, kur jie galėtų pabėgti nuo įtampa persmelkto miesto gyvenimo ir surasti ramybę. Suprantu, kad bus sakančių, jog tokia vieta ne vidutinio piliečio kišenei, bet mano siekis yra tobulumas, o tobulumas visuomet kainuoja.*

Tame pačiame puslapyje po straipsniu puikuojasi vado-
vės nuotrauka su išpuoselėtu baltu gaidžiuku rankose. Skersai
tą nuotrauką tušinuku išvedžiotas žodis PUTĖ. Spausta taip
stipriai, kad šratinukas šen bei ten pradrėskęs ploną laikraščio
popierių.

Vonios kambario durų rankena krusteli. Jaučiuosi, tary-
tum būčiau pamatęs kažką, ko neturėjau pamatyti. Paskubomis
suverčiu popierių krūvą ant naktinio stalelio ir iki jai įžengiant
į kambarį neriu lauk pro duris.